

poem de ispas

toată noaptea mi-au
cîntat
din salcîm
privighetorile – lumînări
vegheatoare
după cîntecul lor
m-am uscat
am albit
ochii mi-au fost smulși
de tril nemurit,
arătare prelungă
în dimineață,
umbră,
arătare pe ape
umblare la straja a patra
din noapte
intrare prin uși încuiate
pe malul mării
pește și fagure de miere
apoi muntele măslinilor
talpa piciorului
pe stîncă
a rămas,
semn al mergerii
pe apă
al rămînerii
în piatra din capul
unghiului
de pripas,

în galileea nunții
în a neamurilor galilee
cu Tine am mas.

spre emaus, spre seară
apele s-au făcut vinuri
cele șase vase de piatră
umplute pînă sus
de Iisus binecuvîntate
în vin s-au făcut
din șase, șapte

lumina teiului în duminica de rusalii

și leagănul trist
nemișcat
e ziua – rusalii
vîntul suflă
Duhul bate unde vrea

verde cireșar
cu apele vii
crengile piersicilor
spre pămînt
se îndoiaie
în rugăciune
totul în jur e
frumusețe
carnea lumii miroase a
lemn de tei
a icoană
trupul tău
îl vor mânca
furnicile
albinele
își vor înfinge
trompele
poemele se nasc
duminica
precum ziua din seară
cît strălucirea de brad
din noaptea Crăciunului
și lumina teiului în duminica de rusalii

rohia albă (noaptea nunții)

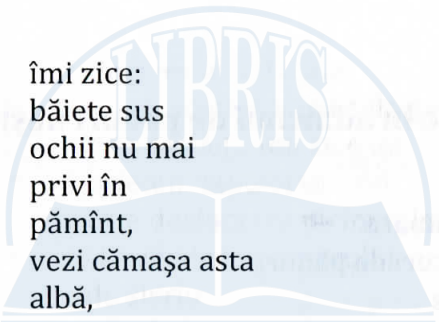
- o singură dată pe an
zalmoxe își spală
fața în apele tale
o singură dată pe an
înțelepciunea își
leapădă pielea de șarpe,
rohia,
o singură dată cerbul
rănit
se retrage în codru
adînc de pădure
să-și vindece rănilile.
era seară, se descărcau
vitele
spre a fi înjunghiate mai
grabnic
bunica mă tot întreba
unde sîntem,
bolnavă în mașina
întoarcerii acasă,
- era seară intrasem în cetate, lucrurile
străluceau de perfecțiune
și tocmai atunci mi-am adus
aminte de mîna
ei caldă pe creștetul
meu
în noaptea nunții

„la poesia de la vita
 e composta da una sola parola: mama“
 poezia vieții îmi zice un
 prieten napoletan
 este desfacerea picioarelor
 și închiderea capacului
 de sicriu
 o închidere
 și-o deschidere
 apoi am adormit
 imediat,
 „torna, torna fratre.“

asinul moare în adâncimi de păduri neștiute

asinul moare
 în adâncuri de păduri
 neștiute
 după ce toți nepoții
 l-au luat pe brațe
 cu sicriu cu tot
 asinul s-a dus
 în străfunduri de codri
 nepătruns
 să moară acolo
 așa încet
 neștiut și neplîns

în fiecare zi
 trec
 pe la capătul
 crucii lui tata
 cimitirul e lângă
 calea ferată
 țărîna din mâini
 clocotește
 el vede așa
 în noapte toate
 luminile trenurilor
 cu care-a străbătut
 toată viața
 mii de kilowați
 anii lumină pierduți
 îmi zic,

îmi zice:
băiete sus
ochii nu mai
privi în
pământ,
vezi cămașa asta
albă,

în ea mi-am sărat zilele
mele de vară
sub cerul
albastru

du-te de vezi
vaca trebuie
să fete
întreba bătrînul
era noapte
timpurile
luminile
se rostogoleau
peste ani
viscol năprasnic porni
deasupra mormîntului.

**Din volumul „Flașneta”
(ed. Libra, București, 2000)**

**umblarea pe mare
(straja a patra)**

au sunat acele ceasornicului
exact la ora de argint
din miez de noapte
m-am grăbit
vitejește să trag aer în piept
și am scrijelit cu tocul pe
vechi papirusuri
ochiul a văzut, a zărit ușa
întredeschisă de curenții de
aer
în timp ce cobora numărînd
scările, de parcă și-ar fi
numărat anii
afundîndu-se tot mai mult
în întunericul
casei scărilor
tot mai mult, ușa întredeschisă
se bălăbănea în aer

umblarea pe mare
mult mai tîrziu cînd la
straja a patra
din valuri
a strigat disperat.